

**НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК
ІНСТИТУТ ЗАГАЛЬНОЇ ТА НЕОРГАНІЧНОЇ ХІМІЇ
ІМ.В.І.ВЕРНАДСЬКОГО**

СХВАЛЕНО

Вченою радою Інституту
загальної та неорганічної хімії
ім. В.І. Вернадського НАН України
протокол № 7
від «30» липня 2024 року

ЗАТВЕРДЖУЮ»

В.о. директора Інституту загальної
та неорганічної хімії
ім. В.І. Вернадського НАН України
член-кореспондент НАН України

Анатолій ОМЕЛЬЧУК

ПОЛОЖЕННЯ

**ПРО ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ
ПРАЦІВНИКІВ**

КИЇВ-2024

1. Загальні положення

1.1. Це Положення розроблено відповідно до Законів України «Про освіту», «Про вищу освіту», «Про професійний розвиток працівників», Постанови Кабінету Міністрів України від 21 серпня 2019 року № 800 «Деякі питання підвищення кваліфікації педагогічних і науково- педагогічних працівників» (зі змінами), Наказу Міністерства освіти і науки України №1341 від 30 жовтня 2020 року «Про затвердження Методичних рекомендацій для професійного розвитку науково- педагогічних працівників», Наказу Міністерства освіти і науки України № 977 від 11 липня 2019 року «Про затвердження Положення про акредитацію освітніх програм, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти», Рішення Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти від 26 червня 2019 року (протокол №6) «Про затвердження Рекомендацій Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти стосовно запровадження внутрішньої системи забезпечення якості», Стандартів і рекомендації щодо забезпечення якості в Європейському просторі вищої освіти (ESG), і визначає порядок підвищення кваліфікації науково- педагогічних працівників Інституту загальної та неорганічної хімії ім. В.І.Вернадського (далі Інститут), а також порядок прийому на стажування науково- педагогічних працівників інших закладів освіти.

1.2. Положення визначає процедуру, види, форми, обсяг, періодичність, умови підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників Інституту.

1.3. Метою підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників Інституту є їхній професійний розвиток відповідно до державної політики в галузі освіти та забезпечення якості освіти.

1.4. Основними завданнями підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників є:

- удосконалення раніше набутих та/або набуття нових компетентностей у межах професійної діяльності або галузі знань з урахуванням вимог відповідного професійного стандарту (у разі його наявності);
- набуття особою досвіду виконання додаткових завдань та обов'язків у межах спеціальності та/або професії та/або займаної посади;
- формування й розвиток цифрової, управлінської, комунікаційної, медійної, інклюзивної, мовленнєвої компетентностей тощо.

1.5. Підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників здійснюється з метою формування й закріплення на практиці професійних компетентностей, здобутих у результаті теоретичної підготовки, щодо виконання завдань і обов'язків на займаній посаді або посаді вищого рівня, засвоєння вітчизняного й зарубіжного досвіду, формування особистісних якостей для виконання професійних завдань на новому, більш високому якісному рівні в межах певної спеціальності.

1.6. Науково-педагогічні працівники Інституту можуть підвищувати кваліфікацію в Україні та за кордоном (крім держави, що визнана Верховною Радою України державою-агресором чи державою-окупантом).

1.7. Підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників здійснюється на підставі договорів, що укладаються між закладом-замовником та закладом-виконавцем.

1.8. Джерелами фінансування підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників можуть бути кошти державного, місцевих бюджетів, кошти фізичних та/або юридичних осіб, інші власні надходження Інституту, інші джерела, не заборонені законодавством.

2. Види, форми та організація підвищення кваліфікації

2.1. Науково-педагогічні працівники Інституту можуть підвищувати кваліфікацію за різними формами й видами.

Формами підвищення кваліфікації є: інституційна (очна (денна, вечірня), заочна, дистанційна, мережева), дуальна, на робочому місці, на виробництві тощо. Форми підвищення кваліфікації можуть поєднуватись.

Основними видами підвищення кваліфікації є: навчання за індивідуальною програмою підвищення кваліфікації за профілем відповідно до освітньої програми, яку забезпечує працівник; наукове стажування; участь у конференціях, семінарах, практикумах, тренінгах, вебінарах, майстер-класах тощо.

2.2. Окремі види діяльності науково-педагогічних працівників (участь у програмах академічної мобільності, наукове стажування, самоосвіта, здобуття наукового ступеня, другої вищої освіти, а також участь у конференціях, семінарах, практикумах, тренінгах, вебінарах, майстер-класах тощо), що провадилася поза

межами плану підвищення кваліфікації закладу освіти, можуть бути визнані як підвищення кваліфікації відповідно до цього Положення.

Процедура зарахування окремих видів діяльності, їхніх результатів та обсяг підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників Інституту визначається цим Положенням.

2.3. Науково-педагогічні працівники самостійно обирають конкретні форми, види, напрями й суб'єкти надання освітніх послуг із підвищення кваліфікації.

2.4. Підвищення кваліфікації за індивідуальною програмою науково-педагогічними працівниками здійснюється не рідше одного разу на п'ять років згідно з планом підвищення кваліфікації Інституту на навчальний рік. Науково-педагогічні працівники мають право на підвищення кваліфікації поза межами плану Інституту.

2.5. Суб'єктом підвищення кваліфікації для науково-педагогічних працівників може бути заклад вищої освіти (його структурний підрозділ), наукова установа, інша юридична чи фізична особа, зокрема фізична особа – підприємець, що надає освітні послуги з підвищення кваліфікації науково-педагогічним працівникам. Науково-педагогічні працівники можуть підвищувати кваліфікацію у різних суб'єктів під час підвищення кваліфікації.

2.6. Під час стажування науково-педагогічних працівників Інституту в інших закладах освіти або наукових установах керівником стажування призначається науково-педагогічний чи науковий працівник, який працює в суб'єкта підвищення кваліфікації за основним місцем роботи, має науковий ступінь та/або вчене звання і не менше десяти років досвіду роботи на посадах науково-педагогічних чи наукових працівників.

2.7. Програма підвищення кваліфікації затверджується суб'єктом підвищення кваліфікації. Програма підвищення кваліфікації повинна містити інформацію про тему (напрямок, найменування), зміст, обсяг (тривалість), що встановлюється в годинах та/або в кредитах ЄКТС, вид, форму підвищення кваліфікації, місце (місця) надання освітньої послуги, вартість (у разі встановлення) або про безоплатний характер надання такої освітньої послуги.

2.8. Обсяг (тривалість) програми підвищення кваліфікації визначається відповідно до фактичної тривалості її в годинах без урахування самостійної

(позааудиторної) роботи або в кредитах ЄКТС з урахуванням самостійної (позааудиторної) роботи.

2.9. Інститут забезпечує відкритість і доступність інформації про кожну власну програму підвищення кваліфікації шляхом оприлюднення її на своєму веб-сайті із зазначенням термінів (графіка) виконання такої програми.

2.10. Зарахування на підвищення кваліфікації науково-педагогічних і педагогічних працівників з інших закладів освіти здійснюється за наказом директора на підставі направлення на підвищення кваліфікації закладу-замовника та інших документів, передбачених чинним законодавством.

2.11. Контроль за процесом підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників здійснює вчений секретар Інституту.

3. Періодичність, обсяги підвищення кваліфікації

3.1. Науково-педагогічні працівники підвищують свою кваліфікацію згідно з цим Положенням не рідше одного разу на 5 років.

3.2. Обсяг (тривалість) підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників визначається в годинах та кредитах Європейської кредитної трансферно-накопичувальної системи (ЄКТС) за накопичувальною системою.

3.3. Обсяг підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників Інституту протягом п'яти років не може бути меншим, ніж 6 кредитів ЄКТС (один кредит ЄКТС становить 30 год). Один день підвищення кваліфікації оцінюється у 6 годин або 0,2 кредити ЄКТС.

3.4. Строк навчання науково-педагогічних працівників за межами України встановлюється відповідно до вимог законодавства та на підставі запрошень, договорів, укладених з іноземними закладами вищої освіти, науковими та іншими установами.

4. Визнання результатів підвищення кваліфікації

4.1. Результати підвищення кваліфікації враховуються під час проведення атестації співробітників Інституту.

4.2. Порядок визнання результатів підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників визначає Вчена рада Інституту.

4.3. У разі невизнання результатів підвищення кваліфікації Вчена рада Інституту надає рекомендації науково-педагогічному працівнику щодо повторного підвищення кваліфікації в інших суб'єктів підвищення кваліфікації.

4.4 У разі підвищення кваліфікації шляхом інформальної освіти (самоосвіти) замість документа про підвищення кваліфікації подаються підтверджувальні матеріали (сертифікати, свідоцтва тощо).

4.5 Результати інформальної освіти (самоосвіти) науково-педагогічних працівників, які мають науковий ступінь та/або вчене чи почесне звання, можуть бути визнані Вченою радою Інституту як підвищення кваліфікації. Обсяг підвищення кваліфікації шляхом інформальної освіти (самоосвіти) зараховується відповідно до визнаних результатів навчання, але не більше 30 годин або одного кредиту ЄКТС на рік.

4.6 Обсяг підвищення кваліфікації шляхом участі науково-педагогічного працівника у програмі академічної мобільності зараховується в межах визнаних результатів навчання, але не більше ніж 30 годин або один кредит ЄКТС на рік.

4.7 Наукове стажування науково-педагогічних працівників Університету, що здійснюється відповідно до статті 34 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», може бути визнане вченою радою як підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників. Один тиждень наукового стажування науково-педагогічних працівників закладів вищої освіти зараховується як підвищення кваліфікації в обсязі 30 годин або одного кредиту ЄКТС.

4.8 Закінчення аспірантури (докторантури) визнається як підвищення кваліфікації науково- педагогічних і педагогічних працівників. Обсяг підвищення кваліфікації в таких випадках вираховується відповідно до встановленого обсягу освітньо-наукової програми в годинах або кредитах ЄКТС. Здобуття наукового ступеня доктора філософії (кандидата наук), доктора наук, присвоєння вченого звання доцента (професора), старшого дослідника також визнається як підвищення кваліфікації науково-педагогічних і педагогічних працівників в обсязі 120/180 годин відповідно.

5. Документ про підвищення кваліфікації

5.1. За результатами проходження підвищення кваліфікації науково-педагогічному працівнику видається документ про підвищення кваліфікації.

5.2. Документ про підвищення кваліфікації має містити таку інформацію:

- прізвище, ім'я, по батькові науково-педагогічного працівника, що пройшов підвищення кваліфікації;

-форму, напрям підвищення кваліфікації та його тривалість у годинах або кредитах ЄКТС;

-дату видачі та обліковий запис документа;

-найменування суб'єкта підвищення кваліфікації;

-найменування посади (у разі наявності), прізвище, ім'я та по батькові особи, що підписала документ.